

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. P.**, narozený dne X
státní příslušnost Íránská islámská republika
t.č. v X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2023, č. j. OAM-14/LE-LE05-K10-2023,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byla podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce předně v podané žalobě podrobně zopakoval svůj azylový příběh, který žalovaný podle jeho názoru odmítá je na základě svých domněnek a dohadů. Veškerá tvrzení žalobce pak žalovaný zpochybňuje, aniž by podle žalobce k tomu měl nějaký důvod nebo oporu ve spisové dokumentaci.
3. Dále žalobce žalovanému vytkl to, že si dovilil zpochybňovat opravdovost víry žalobce, což mu podle žalobce nepřísluší, byť připustil, že nenaplníje typickou představu pravověrného křesťana. Závěr žalované v tom směru, že žalobce křesťanství nerozumí, pak označil za čirou spekulaci nezakládající se na pravdě. Tvrdil, že plně porozuměl principu křtu a přerodu na křesťana. Neporozuměl sice kvůli jazykové bariéře dokonale každému slovu, ale to ještě neznamená, že plně neuvědomoval, co dělá a co podstupuje. Setrval tak na tom, že je věřícím křesťanem, přičemž mu hrozí nebezpečí přinejmenším ve formě nelidského zacházení a pronásledování. Skutečnost, že u žalobce íránské orgány našly několik křesťanských artefaktů, by sama o sobě vedla k vyslýchání žalobce, pokud by se měl vrátit do země původu. Žalovaný se tedy dopustil podle žalobce závažného pochybení, když zpochybnil pravost jeho víry a tím se dopustil zneužití pravomoci a správního uvážení.
4. Žalobce dále namítal rozporuplnost napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný dovodil, že v Íránu dochází k pronásledování osob a potlačování základních lidských práv, avšak současně uzavřel, že žalobci při návratu nic nehrozí. Žalobce má za to, že jej nyní íránské státní orgány považují za křesťana, protože u něj byly nalezeny křesťanské předměty. Poukázal rovněž na svoje tetování s křesťanskými motivy, které si pořídil pro svoji víru a lásku k Ježíši Kristovi a nikoli proto, že se mu líbilo v katalogu, jak uzavřel žalovaný. Žalobce má na rozdíl od žalovaného za to, že mu v zemi původu hrozí přinejmenším výslechy a trestní stíhání kvůli své víře, neboť křesťané jsou při výsleších často podrobováni fyzickému a psychickému nátlaku, aby se zřekli své víry a přiznali se ke spáchání zločinu. Žalovanému je rovněž známo, že Íránské státní orgány postihují a pronásledují též rodiny konvertitů, přesto dospěl k závěru, že žalobci v Íránu žádné nebezpečí nehrozí.
5. Žalobce rovněž žalovanému vytkl, že ohledně bezpečnostní situace v Íránu vycházel z oficiálních zpráv cizích ministerstev a článků českých médií, kteréžto podklady nevytváří komplexní obrázek o situaci v Íránu. Upozornil přitom na informace organizace Iran Human Rights ze dne 27. ledna 2023 o tom, že v souvislosti s protesty bylo zavražděno nejméně 488 lidí a dalších nejméně 107 lidí čeká na odsouzení a možnou popravu. Dále uvedl, že o situaci v Íránu informovala i významná zahraniční média.
6. Žalobce také zpochybnil kvalitu tlumočení během úkonů správního řízení, kdy přibráný tlumočnick sice byl schopen se s žalobcem domluvit, avšak bylo to pro obě strany velmi obtížné a žalobce nemůže vyloučit, že veškeré informace byly přetlumočeny řádně. Na nesprávnosti ve spisové dokumentaci nemohl žalobce upozornit dříve, neboť byl sice poučen o obsahu podkladů rozhodnutí, avšak nebyl mu dán k dispozici jejich doslovný překlad. Zjevné nesprávnosti a nesrovnalosti byl tak žalobce schopen odhalit až poté, co měl k dispozici napadené rozhodnutí, bezplatné právní poradenství a za použití internetového překladáče.
7. Závěrem podané žaloby tak žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na tom, že se v průběhu správního řízení dostatečně a přiměřeně okolnostem případu žalobce zabýval všemi skutečnostmi, které

- žalobce sdělil a že zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný dostatečně podrobně, jasně a srozumitelně popsal, proč žádost žalobce posoudil podle ust. § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako žádost zjevně nedůvodnou.
9. Žalovaný konstatoval, že žalobce sice přestřel své obavy reflektované v ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, avšak tvrzení žalobce byl nuce po jejich důkladném posouzení vyhodnotit jakožto zjevně nevěrohodná, a proto nemohou být podkladem pro jakékoli úvahy o důvodnosti obav z pronásledování či vážné újmy. Naopak zjevně nevěrohodné skutečnosti jednoznačně potvrzují, že důvodem žádosti nejsou obavy z pronásledování či vážné újmy v zemi původu, ale důvody, které jsou neslučitelné s povahou a účelem institutu mezinárodní ochrany. Opačný výklad by byl podle žalovaného popřením smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, podle něhož je věrohodná výpověď dostatečným důkazním prostředkem, kterým žadatel o azyl prokazuje pronásledování vlastní osoby. Nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, naopak znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008-105).
 10. Žalovaný rovněž uvedl, že veškerá tvrzení, na kterých žalobce založil svou žádost o mezinárodní ochranu, vycházela z předpokladu, že mu v zemi původu hrozí smrt kvůli jeho konverzi ke křesťanství. S touto verzí příběhu, jak ho žalobce prezentoval ve správním řízení, se však správní orgán nemohl ztotožnit, neboť výpověď žalobce přesvědčivě prokázala, že se v jeho případě o konvertovaného íránského křesťana nejedná a nikdy nejednalo. Žalovaný rovněž sdělil, že ke stejným závěrům o neautentičnosti konverze a zjevné nevěrohodnosti celého azylového příběhu dospěl i v případě individuální situace manželky žalobce v rámci správního řízení současně s ním vedeného pod č. j. OAM-15/LE-LE05-2023, jejíž žalobu aktuálně projednává rovněž Městský soud v Praze pod sp. zn. 19 Az 4/2023.
 11. Žalovaný v podrobnostech odkázal na str. 4 – 8 napadeného rozhodnutí, na nichž rozebral své závěry o věrohodnosti tvrzení žalobce. Již nyní však žalovaný považuje za nutné uvést, že žalobce nedisponuje naprosto žádnými znalostmi a informacemi o náboženství, ke kterému se jakožto původně muslim údajně před téměř 20 lety obrátil. Z výpovědi „konvertovaného“ žalobce vyplynulo, že konvertoval ke křesťanství, a to aniž by vůbec rozuměl, k čemu se vlastně obrátil. Žalovaný po posouzení výpovědi žalobce týkající se jeho údajné konverze ke křesťanství dospěl k závěru, že výpověď žalobce je zcela nepřesvědčivá. Proklamace žalobce o tom, že se stal křesťanem, protože s kamarády chodil do kostela a líbilo se mu to, že se cítil „takový svobodný“, protože ho nikdo nebičoval za to, že pil alkohol, nebo, že „nenávidí islám a u křesťanů viděl, že jsou to taková čestná lidé“, nemohl žalovaný akceptovat jakožto autentické. Žalovaný je toho názoru, že u skutečného a přesvědčeného konvertity je plně legitimní předpokládat, že tento bude schopen náležitě vysvětlit, z jakého důvodu přestoupil ke křesťanství, bude schopen prokázat znalost základních věroučných aspektů své víry, intenzitu vnitřního přesvědčení, způsob života či jeho náboženské aktivity. To však bezesporu není případ žalobce, který nemá o svém náboženství, ke kterému měl konvertovat v roce 2005 nebo 2006, téměř žádné povědomí.
 12. Ze shora uvedených důvodů žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

13. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a žalobci k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu zdejší soud zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.
15. Žalobce podal dne 13. 1. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 18. 1. 2023 poskytl též údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když mimo jiné uvedl, že je narozen X, narodil se ve městě X, v Íránu, je státním příslušníkem Íránské arabské republiky a o politiku se nezajímá. Je ženatý (manželka I. R., nar. X žádá o mezinárodní ochranu spolu s žalobcem) a bezdětný. K průběhu cesty do České republiky sdělil, že před měsícem odjeli z Íránu do Turecka, kde pobývali asi týden a pak odletěli z Istanbulu do Prahy s tím, že cílovou zemí je Itálie, ale zde je zadržela policie, protože měli padělané doklady, a proto museli požádat o azyl. Jak důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že v případě návratu do Íránu bude potrestán smrtí, protože íránské bezpečnostní složky u něj provedly domovní prohlídku, při které našly bibli a fotografie Ježíše Krista. Navíc má na ruce vytetovaný kříž a Pannu Marii. Četl přitom, že jeden chlapec dostal trest smrti jen za to, že měl na ruce vytetovaný starý íránský státní znak.
16. Dne 18. 1. 2023 bylo rovněž žalovaným rozhodnuto o nepovolení vstupu žalobce na území České republiky na dobu do 13. 5. 2023, neboť se prokázal padělaným cestovním dokladem a je třeba spolehlivě zjistit jeho totožnost.
17. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 18. 1. 2023 za účasti tlumočnicka za účasti tlumočnicka perského jazyka, o němž žalobce výslovně prohlásil, že mu bez problémů rozumí a nemá proti jeho tlumočení žádné námítky, uvedl, že Írán opustil asi před měsícem, přesné datum není známo. Dále upřesnil, že před měsícem opustil město X a poté byl asi týden v Teheránu a týden v Turecku. Nakonec doplnil, že z Teheránu odjeli do provincie u hranic s Tureckem. Potom se dostali do nějakého kamionu, kterým se dostali do Turecka, kde je po týdnu čekání odvezli na letiště a odletěli do Prahy. Neměl u sebe žádný cestovní doklad, protože se mu to zdálo nebezpečné a také proto, že hodlal vycestovat nelegálně, takže doklad ani nepotřeboval. Padělaný doklad mu dali převaděči, kteří je vyzvedli doma a odvezli až do Istanbulu na letiště. Platil za sebe a manželku 19 000 Eur, kterážto částka pro něj nebyla problém, protože je stavební inženýr, navíc obchodoval na burze a nemá tedy žádné ekonomické problémy. Chtějí do Itálie, protože je tam početná Íránská komunita. Vycestovat z Íránu se rozhodl proto, že si tím chtěl zachránit život. Ačkoli žádné konkrétní potíže v zemi původu neměl a měl naopak dobrý život, vznikl mu problém, když u něj našli nějaké křesťanské materiály, takže zjistili, že konvertoval ke křesťanství. Podle Íránských zákonů musí být ten, kdo konvertoval k jinému náboženství, potrestán trestem smrti. Nečekal na zahájení nějakého trestního stíhání. Před prohlídkou dostal SMS zprávu od ministerstva informací a bezpečnosti Íránu (dále též jen „VEVAK“), aby se dostavil na nějaký úřad, na což nereagoval, protože si myslel, že to není nijak důležité. Tuto zprávu dostal asi před měsícem, ale v telefonu mu ji

vymazali převaděči. Na Ministerstvo informací se měl dostavit, protože jej identifikovali jako účastníka demonstrace, se kterou ale on neměl nic společného, kdy v den jejího konání jel pouze autem na nákup a zůstal zablokovaný mezi lidmi troubících v autech a křičících nějaká hesla. Na úřad se nedostavil, protože to nebral vážně. Není mu známo, proč u něj dělali domovní prohlídku a v době jejího konání byl v Teheránu i s manželkou. O prohlídce se dozvěděl od svého otce. Ví, že za konverzi ke křesťanství je v Íránu trest smrti. Žalobce konvertoval ke křesťanství v roce 2005 nebo 2006 na Filipínách, kde tehdy studoval. Původním náboženstvím žalobce byl islám. Když konvertoval, neuměl moc dobře filipínsky, takže nerozuměl vysvětlení. K jaké církvi patřil kostel, který na Filipínách navštěvoval, neví. Konvertoval tak, že šel do kostela, kde byl nějaký svatý otec, kterému nerozuměl, co říká, a ten žalobce polil vodou a dal mu něco do pusy, co snědl. Křesťanské jméno nechtěl. K dotazu na důvod konverze žalobce uvedl, že se cítil takový svobodný, když jej nikdo nebičoval za pití alkoholu s tím, že islám mu prostě připadá jako takové kruté náboženství. Měl za to, že se o jeho konverzi nikdo nedozví a bude to jen takové vnitřní rozhodnutí. Islám nenávidí, protože představuje samé lži, kdežto křesťany poznal jako takové čestné lidi. Neslyšel nikdy o tom, že by křesťané měli peklo. Pokud jde o tetování, toto má na paži pod rukávem, který nosí dlouhý, a viditelná tetování má v angličtině bez náboženských motivů, takže s tím problémem neměl. Co se týče křesťanských motivů svého tetování, žalobce uvedl, že mu je vytetoval nelegální tetovací salon v jednom bytě, kde mají i katalogy, ve kterých si může člověk vybrat s tím, že Vám vytetují, co si zaplatíte. Žalobce si pak vybral to, co se mu líbilo bez ohledu na náboženství. Měli to v katalogu a prostě se mu to líbilo. K nalezeným předmětům při domovní prohlídce uvedl žalobce, že se mu otec řekl o tom, že mu zabavili Bibli a slavné fotografie Ježíše Krista, které zakoupil od jednoho člověka v Íránu. Následně žalobce objasnil, že nečiní rozdíl mezi fotografií a kresbou. Přitom uvedl, že neví, kdy přesně žil Ježíš Kristus. Odhadoval, že někdy kolem roku 300 nebo 400. Ke své manželce uvedl, že tato je také křesťanského vyznání, ale neproběhl u ní obřad. Konvertovala proto, že konvertoval i žalobce. V době sňatku v roce 2014 již byla křesťankou. Obřad proběhl na úřadě. V Íránu své nové náboženství nijak nepraktikoval, jen si o něm něco četl. Textu Bible, kterou má v angličtině moc nerozuměl a vůbec nevěděl o verzi v perštině. Křesťanské texty měl z internetu, ale Bibli nehledal, aby na něj nepřišli. Dále vysvětlil, že ke konverzi měl odvahu, když byl na Filipínách, ale v Íránu se snažil, aby to nikdo nezjistil. Myslel si, že to vše bude skryté, že nikdy nebude mít problémy s policií a že na to nikdy nikdo nepřijde. Demonstrace, které měl být přítomen, se odehrála před měsícem před jejich domem. Žalobce byl na závěr seznámen s obsahem protokolu v perském jazyce a uvedl, že nemá námitek k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v protokolu o pohovoru.

18. Z protokolu o pohovoru k žádosti manželky žalobce I. R. se podává mimo jiné, že tato konvertovala ke křesťanství, ale doposud nemá dost informací o tom, k jaké církvi patří, nerozhodla se pro žádný výklad. Uvedla, že se stala křesťankou, protože ji křesťanství uklidňuje od té doby, co se modlila za manžela na palubě letadla, který byl následně zachráněn, a také proto, že nesnášela islám. Konvertovala podle svých slov definitivně před čtyřmi lety, ale směřovala k tomu od 25 let. Uvedla výslovně, že si z bible nic nepamatuje a že vše co ví o křesťanství je to, co jí říkal manžel, tj. že se křesťanství hodně liší od islámu. Odlišnosti křesťanství od islámu neuvedla s odkazem na to, že si to už nepamatuje. Křesťanskou víru žádným způsobem od samého počátku nikdy

nepraktikovala, když výslovně uvedla, že v Íránu nechodila do kostela, nepodstoupila žádný obřad a křesťanství nijak nepraktikovala.

19. Články ČTK ze dne 13. 10. 2022, 15. 12. 2022 a ze dne 6. 12. 2022 referují o vlně protestů v Íránu v souvislosti s úmrtím mladé kurdky v cele mravnostní policie, kam byla umístěna kvůli údajnému porušení pravidel pro nošení šátku. Materiál Ministerstva vnitra ze dne 20. 12. 2022 označený jako „Írán – My Christian Daily, 3. prosince 2021“ referuje o rozsudku Íránského nejvyššího soudu ze dne 3. 11. 2021, který v případě devíti konvertitů z X (tj. města, odkud pochází žalobce a jeho manželka) původně odsouzených k pětiletým trestům odnětí svobody, jejichž zapojení v domácích bohoslužbách a dokonce i v propagaci tzv. „evangelické sionistické sekty,“ neposuzoval jako jednání proti národní bezpečnosti. V rozhodnutí Nejvyššího soudu se uvádí, že *„Ani samotné hlásání křesťanství, ani propagování evangelické sionistické sekty, což v obou případech zjevně znamená propagování křesťanství v rámci rodinných shromáždění [domácích církví], není projevem shromažďování či spiknutí za účelem narušení bezpečnosti, ať už vnitřní či vnější.“*
20. Z překladu písemného materiálu Ministerstva vnitra označeného jako „Írán – Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, květen 2020, - Írán : Protizákonné opuštění země“ se mimo jiné podává, že státní orgány nevěnují velkou pozornost neúspěšným žadatelům o azyl při návratu do Íránu a dobrovolně navracející se osoby nejsou plošně stíhány za kritizování Islámské republiky či za konverzi ke křesťanství. Z překladu písemného materiálu Ministerstva vnitra označeného jako „Írán – Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, únor 2022, - Írán: Křesťané a křesťanští konvertité“ se mimo jiné podává, že existují zprávy o zatýkání křesťanských konvertitů ze strany íránských orgánů, počet zatčených je ze statistického hlediska velmi nízký v porovnání s celkovým počtem křesťanů a konvertitů v Íránu. Důkazy navíc nasvědčují tomu, že íránské orgány se s velkou pravděpodobností zaměřují spíše na vůdce organizátory domácích církví než na „běžné“ konvertity, kteří aktivně křesťanství nešíří. Pouhý akt přestoupení na křesťanství není považován za dostatečný důvod vzniku reálného rizika perzekuce dané osoby. Některé zdroje také naznačují, že osobě, která přestoupila na křesťanství v zahraničí, by hrozilo riziko pouze tehdy, pokud by se orgány zajímaly o její činnost v Íránu již dříve nebo pokud by se daná osoba podílela na šíření víry a obracení ostatních osob k jiné víře. Z překladu písemného materiálu Ministerstva vnitra označeného jako „Írán – Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska, 1. únor 2021, - Všeobecná úřední zpráva o Íránu, Svoboda vyznání a přesvědčení“ (dále jen „Informace MZV Nizozemska“) se mimo jiné podává, že v Íránu nesmí stoupenci minoritních náboženství šířit svoji víru. Porušení tohoto nařízení trestají úřady na základě článku 500 íránského trestního zákoníku a ukládají za takové porušení trest odnětí svobody v trvání od třech měsíců do jednoho roku. Konvertité bývají při výsleších často nuceni popírat svoji víru nebo musí podepsat prohlášení, že se přestanou stýkat s ostatními křesťany a nebudou nadále podnikat žádné aktivity spojené s křesťanstvím. Vlastnictví bible psané v perštině na území Íránu není ze zákona trestné. Oficiální persky psaná bible je v Íránu, podle různých zdrojů, k sehnání, byť omezeně. Naproti tomu měl být v srpnu 2019 v Íránu odsouzen kurdský prodejce knih za podej biblí k trestu odnětí svobody v trvání šest měsíců a jeden den. Konvertité se mohou ocitnout v hledáčku úřadů, pokud své nové vyznání dávají až příliš veřejně najevo. Konvertité se mohou setkat s odplatou ze strany rodiny, přátel nebo osob žijících v jejich sousedství. Rodina, která se obává o dobré jméno, nebo se domnívá, že konverze neodpovídá sociálním normám, může konvertitu

odvrhnout. Může se také stát, že rodina s ním přeruší kontakty ze strachu před negativním zájmem úřadů. Rodinní příslušníci konvertitů, kteří opustili Írán, bývají ohrožováni státními úřady

21. Dne 1. 2. 2023 bylo žalobci umožněno ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí, kdy byl seznámen v perském jazyce především s obsahem zpráv o zemi původu, k nimž uvedl, že tyto zprávy neodpovídají skutečnosti, neboť v Íránu není svoboda náboženství a křesťané jsou mučeni s tím, že kdokoli je zatčen, tak ji i mučen. Ví to každý, kdo žije v Íránu, a nepotřebuje o tom mít jiné informace. Návrhy na doplnění podkladů rozhodnutí žalobce neuplatnil. Poté žalovaný dne 3. února 2023 vydal napadené rozhodnutí.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice), a dospěl k následujícím závěrům, přičemž vycházel z následující právní úpravy.
23. Podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí skutečnosti zjevně nevěrohodné.“*
24. Podle čl. 31 odst. 8 písm. e) procedurální směrnice: *„Členské státy mohou stanovit, že se řízení o posouzení žádosti v souladu se základními zásadami a zárukami stanovenými v kapitole II urychlí nebo uskuteční na hranicích nebo v tranzitním prostoru podle článku 43, pokud: žadatel uvedl zjevně nesouvislé a protichůdné, zjevně nepravdivé či očividně nepravděpodobné údaje, které jsou v rozporu s dostatečně ověřenými informacemi ze země původu, a jsou tudíž zjevně nepřesvědčivé, pokud jde o jeho tvrzení v souvislosti s tím, zda ho lze uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU.“*
25. Podle § 73 odst. 1 zákona o azylu: *„Policie předá žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který žádost o udělení mezinárodní ochrany podal v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, do přijímacího střediska na mezinárodním letišti, nejsou-li splněny důvody pro jeho zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“*
26. Podle § 73 odst. 11 zákona o azylu: *„Ministerstvo rozhodne o nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo o tom, že se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, nejpozději do 4 týdnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
27. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45: *„Závěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU. Mezi tyto indikátory hodnověrnosti patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu. Hodnověrnost konverze žadatele k jiné víře lze konkrétně prověřit mimo jiné*

posouzením způsobu života žadatele před konverzí, průběhu a okolností samotného přijetí nového náboženství a jeho základní znalosti ze strany žadatele, jakož i následného zapojení žadatele do života dané náboženské komunity.“

28. Podle čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, *uplatňují-li členské státy zásadu, podle které je povinností žadatele, aby žádost o mezinárodní ochranu zdůvodnil, a nejsou-li jednotlivá prohlášení žadatele doložena písemnými nebo jinými doklady, nevyžadují tato prohlášení důkazy při splnění těchto podmínek:*
 - a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil;*
 - b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí;*
 - c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případě žadatele;*
 - d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možné době, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil, a dále*
 - e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele.*
29. Zdejší soud v první řadě konstatuje, že námitka žalobce v tom směru, že žalovaný zcela bezprecedentně zpochybňuje pravost jeho víry, čímž se měl dopustit zneužití pravomoci a správního uvážení, je zcela nedůvodná. Žalovaný naopak splnil své povinnosti vyplývající se shora uvedených ustanovení, když se při pohovoru s žalobkyní pokusil objasnit skutečnosti rozhodné z hlediska shora citované judikatury a čl. 4 odst. 5 Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU. Způsob vedení pohovoru i jeho následné hodnocení žalovaným pak soud shledává korektním a zcela v souladu s nutností zabývat se elementární věrohodností tvrzení žalobce spočívajících v jeho konverzi ke křesťanství. Žalovaný ve svém rozhodnutí důvody svého rozhodnutí precizně popsal, posouzení věrohodnosti tvrzení uvedených žalobce se věnoval dostatečně podrobně, jeho závěry vyznívají přesvědčivě a je proto možné na ně zcela odkázat.
30. Soud dává žalobci za pravdu v tom, že je jisté jeho věci, k jakému náboženství se hlásí a jakým způsobem je praktikuje, což ostatně ani žalovaný nijak nezpochybňuje, avšak má-li být náboženská příslušnost důvodem žádosti o mezinárodní ochranu, musí správní orgán ověřit věrohodnost tvrzení žalobce o jeho skutečné příslušnosti ke konkrétnímu náboženství. To lze učinit typicky dotazy na základní povědomost o konkrétním náboženství a na skutečné pohnutky žalobce ke konverzi, jak v případě žalobce žalovaný učinil. V takovém postupu nelze spatřovat žádné pochybení, natož potom zneužití pravomoci či institutu správního uvážení.
31. Následně pak tedy žalovaný zejména zohlednil, že žalobce nevykázal žádné znalosti o křesťanském náboženství, ke kterému měl konvertovat. Uvedl, že v době, kdy se rozhodl konvertovat, navštěvoval kostel na Filipínách, aniž věděl, ke které církvi patří. Svatému otci, který měl žalobce pokřtít, nerozuměl. Žalobce také neslyšel o tom, že by se křesťané v rámci své víry zabývali peklem. Bibli má je v angličtině, takže jí nerozumí. Ani téměř dvacet let od konverze si žalobce nedokázal opatřit Bibli v jazyce, jemuž by rozuměl. Víru nijak nepraktikuje. K motivům konverze uvedl toliko obecnou sympatii ke křesťanům a pocit svobody oproti krutosti islámu. Ačkoli je žalobce podle svých slov téměř 20 let pokřtěný, nemá o křesťanství žádnou povědomost, když neprokázal ani elementární znalost křesťanství, a to ani alespoň na úrovni průměrného ateisty. Soud

- tak za těchto okolností musí jen přitakat závěru žalovaného o nevěrohodnosti tvrzení žalobce o tom, že je křesťanským konvertitou, a to zvláště, když žalobce vlastní obecnou věrohodnost zpochybnil tím, že se vykázal padělaným cestovním dokladem.
32. Závěr žalovaného ohledně nevěrohodnosti tvrzení žalobce o konverzi ke křesťanství nijak nezpochybňuje ani obsah pohovoru jeho manželky k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která rovněž nevykázala žádnou povědomost o křesťanském náboženství, přestože k němu směřovala již od 25 let a před čtyřmi lety se definitivně stala křesťankou. Od manželů, kteří se skutečně rozhodli konvertovat ke křesťanskému náboženství, pak lze důvodně očekávat alespoň elementární znalost tohoto náboženství tím spíše, že se museli během společného soužití v tomto směru vzájemně obohacovat o své poznatky a posilovat ve víře, což však z obsahu jejich pohovorů není nijak patrné. Naopak obdobná neznalost křesťanského náboženství a obecnost tvrzené motivace manželky žalobce ke konverzi jen zvyšují nevěrohodnost tvrzení žalobce o jeho konverzi ke křesťanskému náboženství.
33. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že impuls ke konverzi z islámu ke křesťanství osoby pocházející z konzervativního Íránu je nadmíru složitým duchovním procesem, který vede k vnitřnímu obrácení se k nové víře dotyčného jedince a předpokládá tak hluboké „revoluční myšlenkové prozření“, v rámci něhož konvertita je zpravidla schopen ukotvit své ideje, motivy a přesvědčení do souvislého argumentačního rámce. U skutečného a přesvědčeného konvertity je plně legitimní předpokládat, že bude tento schopen náležitě vysvětlit, z jakého důvodu přestoupil ke křesťanství, prokázat znalost základních věroučných aspektů své víry, intenzitu vnitřního přesvědčení, způsob života či jeho náboženské aktivity. Žalobce přitom vůbec nebyl schopen ani v hrubých rysech vysvětlit, v co vlastně po dobu téměř dvaceti let věří, k čemu konvertoval a o čem je skutečně vnitřně přesvědčen, když ani neví nic o tom, co je předmětem a obsahem víry, jejíž základy obsahuje Bible.
34. Není přitom příliš věrohodné ani tvrzení žalobce o vlastnictví Bible, kterou měl mít žalobce v anglické verzi. Jestliže sám uvedl, že textu v anglickém jazyce nerozuměl, pak odporuje elementární logice, aby si tuto pořizoval a dále u sebe doma přechovával, když takové jednání má být pro něj tak nebezpečné, že může vést až k trestu smrti, jak je žalobce přesvědčen.
35. Na tomto místě lze také poznamenat, že žalovaný rovněž posoudil tvrzení, že žalobci za konverzi ke křesťanství hrozí trest smrti, když toto tvrzení je rozporné s informacemi o zemi původu, jak výše rozebral žalovaný zejména na straně 5 napadeného rozhodnutí. Podle Informace MZV Nizozemska vlastnictví bible na území Íránu není také ze zákona trestné.
36. Závěr žalovaného, že žalobce nelze považovat za autentického a praktikujícího křesťana, který by po svém případném návratu do vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů jeho náboženství nebo z toho, že by byl vystavena vážné újme, je tedy správný a shromážděnými podklady dostatečně podložený. Žalobce naproti tomu předložil nesouvislé, protichůdné, zjevně nepravdivé a nepravděpodobné údaje, které jsou dokonce v rozporu s ověřenými informacemi ze země původu, a jsou tak naprosto nepřesvědčivé, pokud jde o tvrzení v souvislosti s tím, zda lze žalobce uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice.
37. Věřodně pak nepůsobí ani tvrzení žalobce v pohovoru, že mu obsah mobilního telefonu, kterým by případně mohl prokázat alespoň tvrzení o doručené SMS zprávě od Ministerstva informací, vymazali najatí převaděči. Jednak nedává žádný smysl, proč by

- tak převaděči měli činit, a jednak je toto tvrzení v rozporu s obsahem pohovoru manželky žalobce, která k tomu uvedla, že obsah telefonů vymazal sám žalobce z údajné obavy před zneužitím. Tuto verzi pak žalobce uvedl následně i ve své žalobě.
38. Žalobce ve své žalobě dále výslovně popřel, že by někdy tvrdil že SMS zprávu od VEVAK ignoroval nebo nebral vážně. Dostal naopak obrovský strach a rozhodl se podniknout kroky k vycestování ze země, neboť se obával toho, co by se mu mohlo v souvislosti s předvoláním stát. Při svém pohovoru ovšem uvedl, že dostal SMS, aby se dostavil na nějaký úřad, myslel si, že to není důležité, proto na zprávu nereagoval. Na jiném místě pohovoru obdobně uvedl, že výzvu k dostavení se na úřad nebral vážně. Lze sice souhlasit s tím, že obecně stres a obavy se mohou podílet na tom, že si žalobce některé události nevybaví zcela přesně, či je při pohovoru zcela přesně nepopíše, nicméně samotný důvod odjezdu ze země by měl být vyjádřen mnohem konzistentněji, podrobněji a hlavně bez následného výrazného upřesňování v žalobě. Příkladem takového “upřesňování” pak budiž žalobní tvrzení, že žalobce nikdy netvrdil, že SMS zprávu od VEVAK ignoroval či ji nebral vážně, když oproti tomu na str. 2 protokolu o svém pohovoru odpověděl k dotazu žalovaného, že dostal SMS zprávu od VEVAK, aby se dostavil na nějaký úřad, ale nijak na to nereagoval, protože si myslel, že to není důležité, a na str. 3 protokolu o svém pohovoru odpověděl k dotazu žalovaného, že na úřad nešel nic vysvětlit, protože to nebral vážně. Takto významné korekce údajů uvedených v pohovoru zcela měnící jejich význam pak nelze přičítat stresu či obavám žalobce, nýbrž účelové snaze o zvýšení pravděpodobnosti úspěchu žalobce v řízení, čemuž pochopitelně zdejší soud nemůže popřát sluchu.
39. Pokud žalobce vysvětloval v žalobě rozpory mezi skutečnostmi tvrzenými ohledně vycestování ze země, soud k tomuto uvádí, že skutečně popis událostí ze strany žalobce i jeho manželky (kdy byla demonstrace, kdy byla žalobci doručena SMS, kdy pak následovala domovní prohlídka, po které se rozhodli vycestovat nelegální cestou ze země, jakým způsobem ze země vycestovali) nedává přesnou představu o časové ose těchto událostí. Zároveň žalobce neprošel žádným závažným traumatem, ani fyzickým násilím, pro něž by bylo možné přijmout, že tak zásadní události, které je měly vést k odchodu do země, si nevybavují, nebo je uvádějí rozporně.
40. Není pravdivé ani tvrzení žalobce uvedené v žalobě, že se dokonce podílel na svém řádném ztotožnění, když opatřil a předložil fotokopii svého cestovního dokladu a diplomu z filipínské univerzity. Žalobce se naopak prokázal padělaným cestovním dokladem, s falešným jménem a jinou státní příslušností, po odhalení uvedl totožnost, kterou doložil pouze svým čestným prohlášením, čestně prohlásil i to, že nedisponuje vůbec žádným dokladem totožnosti.
41. Žalobce také namítal nesprávnost tlumočení a tvrdil, že následně odhalil některé zjevné nesprávnosti a nesrovnalosti v tvrzeních žalovaného ohledně informací, které měl ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytnout. Žalobce však ani v žalobě konkrétně tyto zjevné nesprávnosti a nesrovnalosti neuvedl. Žalobce na jiných místech v žalobě “upřesňuje” některé skutečnosti či vysvětluje důvody některých svých tvrzení, neuvádí však, jaké nepřesnosti podle něho vznikly nesprávným překladem a jaký popis událostí prezentovaný žalobcem byl nesprávně přetlumočen.
42. Účastník řízení má právo na to, aby mu bylo tlumočeno do jazyka, v němž je schopen se porozumět, nikoliv nezbytně do mateřského jazyka či úředního jazyka jeho země původu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2020, č. j. 9 Azs 274/2019-35). Nejvyšší správní soud přitom zohledňuje, zda v případě námitek

- tlumočení bylo na tyto upozornováno již v rámci probíhajícího výsledku, zda účastník řízení podepsal protokol o výsledku (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 2 Azs 340/2017-79), zda účastník řízení vznáší námitky proti samotnému obsahu tlumočení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 4 Azs 244/2021-26).
43. Z protokolu o pohovoru se podává (jak uvedeno v bodě 17), že si žalobce s tlumočnickem bez problémů rozumí a nemá proti jeho tlumočení žádné námitky. Z obsahu protokolu nevyplývají žádné indicie, že by byl problém s porozuměním tlumočnickovi, když v průběhu pohovoru žalobce nedostatky v tlumočení neuplatňoval ani z obsahu protokolu nejsou patrné žádné pasáže, ze kterých by nedostatky v tlumočení vyplývaly. Žalobce byl následně ještě seznámen s obsahem protokolu o pohovoru v perském jazyce. Pokud ani v žalobě neuvedl, co mu bylo tlumočeno chybně, nelze dospět k závěru, že by žalovaný z důvodu nekvalitního tlumočení vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci. Námitku v tomto směru proto soud rovněž nemůže považovat za důvodnou.
44. Co se týče důkazních návrhů žalobce, soud nedoplňoval dokazování zprávou Organizace Iran Human Rights ze dne 27. 1. 2023, podle které v souvislosti s protesty v Íránu bylo zavražděno nejméně 488 lidí a dalších minimálně 107 lidí čeká na odsouzení a možnou popravu, neboť ani žalovaný nezpochybňoval, že protesty jsou v Íránu tvrdě potlačovány, čemuž nasvědčují i doložené zprávy o zemi původu. O udělení mezinárodní ochrany žalobce přitom nežádal z důvodu obecně nepříznivé situace v Íránu, ale z důvodu své tvrzené konverze ke křesťanství. Žalobce pak při pohovoru své obavy spojoval rovněž s konverzí ke křesťanství, nikoli s možným podezřením na jeho účast na demonstraci.

VII. Závěr a náklady řízení

45. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
46. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 18. dubna 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce